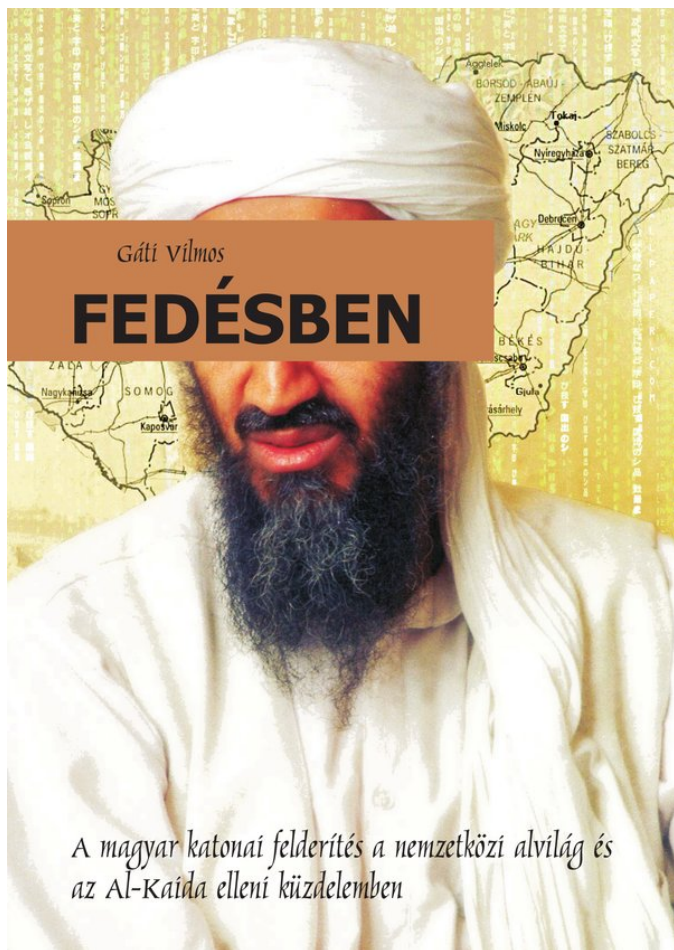

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://adlibrum.hu/Gati-Vilmos/>

© 2008 Gáti Vilmos

© 2008 Ad Librum Kft.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző:	Gáti Vilmos
Cím:	Fedésben - A terroristák nyomában (politikai krimi)..
Kiadás:	Ad Librum
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-9888-37-1
Terjedelem:	194 oldal
Méret:	A5
Ár:	2490 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

Gáti Vilmos

FEDÉSBEN

**A magyar katonai felderítés a nemzetközi alvilág
és az Al-Kaida elleni küzdelemben**

**Budapest
2008**

© 2008 Gáti Vilmos

ISBN 978-963-9888-37-1

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

Ad Librum Kft.
1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
info@adlibrum.hu

Borítóterv: Glied Viktor

A borítón található illusztrációhoz használt Oszama bin Laden
fotó a cenlaugh.wordpress.com oldalról származik.

Tördelés: Topik Bt.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el
az alábbi címen:
<http://adlibrum.hu/Gati-Vilmos/>

1

Amint kilépett a kukaszagú kapualjból hangosat szippantott a langyos levegőn, és szaporán pislogni kezdett.

– Nocsak! Az évszaknak megfelelően alacsony nappálya – és a laposan beeső napsugaraktól hunyorogva, tovább dűnnyögött magában. – De honnan ez a tavaszi meleg? – Ha magában volt és nem volt más dolga, szerette megfogalmazni – ahogy emlegette – természeti megfigyeléseit. Meglehetősen széleskörűnek vélte légkörtani és főleg földrajzi ismereteit, erre nagyon büszke volt, noha felkészültsége ezen a téren egyáltalán nem volt megalapozott, inkább csak alapos olvasottságnak számított.

– Annyit azért tudok, mint egy XIX. század közepe táján élt, gyakran fél analfabéta hosszújáratú kapitány – szokta mondogatni magában, és szilárdan meg volt győződve róla, hogy megfelelő körülmények között és persze abban a másik korban, lehetett volna híres utazó, földrajzi felfedező, esetleg sarkkutató, de legalább trópusi, vagy arktikus tengereken kapitány. Ahogy azonban kissé csoszogó lépteivel a kocsinhoz igyekezett az újlipótvárosi flaszteren, senkit sem emlékeztetett mondjuk Dr Livingstonra, Amundsenre, vagy netán Cook kapitányra.

Középtermetű, inkább alacsonynak mondott, keskeny vállú, már majdhogynem pocakos, ritkás hajú férfi volt, hosszúkás, mindennapi arccal. Ha valakinek le kellett volna írnia megjelénését, igencsak bajban lett volna. Egyetlen meghatározó vonása az volt, hogy ilyen nem volt neki. Semmi, ami felkeltené bárki figyelmét, vagy amit megjegyezhetne az ember. Akikkel meg-

ismerkedett, azonnal elfelejtették, és a következő találkozáskor megint bemutatkoztak neki.

Öltözködése tökéletesen illett személyiségéhez. Semmi feltűnő, vagy akárcsak a szokásostól eltérő. Felöltő, kalap, cipő, öltöny és nyakkendő, mind-mind mindenütt látható konfekció. Szürke, barna, néha sötétszürke és nyáron drapp vászon. Nem a legolcsóbb fajtából, vagy turkálóból, de nem is luxus kivitelben. Az egészből talán csak a nyakkendőn akadhatott ki a jó szemű megfigyelő, a mértani pontossággal megalkotott, valaha nagyon elterjedt háromszögletű csomón, azon is csupán azért, mert már réges-régen kiment a divatból.

Mielőtt beszállt az autóba, gondosan elhelyezte az aktatáskát a csomagtartóban. Fülénél fogva rögzítette egy rövid gumipókkal, hogy ne repkedjen, ne csúszkáljon. Óvatosan kifarolt az úttestre és besorolt a munkahelyükre igyekvő alkalmazottak és vállalkozók, hivatalnokok és értelmiségiek reggeli kocsisorába. Nyugodt tempóban vezetett a Margit hídon át Budára, végig a Fő utcán, majd az Alagúttól a hegy alatt a parton. Lendületesen hajtott, de pontosan az engedélyezett sebességgel. Elmondhatta, hogy még sohasem gyúlt meg a baja a közlekedésrendszettel, mert jogkövető állampolgárként ragaszkodott minden törvény és szabály betartásához. Ebből nem csinált titkot, ha szóba került, sőt elvi kérdésként kezelte. Nyilván ez is szerepet játszhatott abban, hogy soha, még egy karcolás sem esett a kocsiján. Erre különben nagyon vigyázott. Szűk parkolóhelyre való becsusszanáskor, de ha bőven volt hely akkor is, mindig pontosan azt a módszert követte, amit még a tisztiiskolán tanított oktatója. A Gellért téren elkanyarodott az Astrával a Budafoki útra, és hamarosan talált egy parkolóhelyet az egyik Bartók Béla útra nyíló mellékutcában. Mielőtt farolni kezdett, megsaccolta a mögötte lévő távolságot, azután keresett a válla magasságában valamit, falfirka betűjét, repedést vagy egyebet, és attól számítva annyit farolt, a megtett utat a válla képzeletben meghosszabbított vonalával mérve, amennyit kinézett magának hátul. Így azután most sem érintette meg a mögötte álló elejét, noha a hely igencsak szűk volt.

Kivette az aktatáskát, gondosan bezárta az Opelt, és sietség nélkül, mint egy soha el nem késő könyvelő vagy földrajz tanár, a laktanya mellett kifordult a Bartók Béla útra, odament a vaskapuhoz és belépett az épületbe, ahol a magyar katonai hírszerzés központja működött már olyan régen, hogy azt lehet mondani, hagyományosan.

– Alezredes úr – állította meg a kapuügyeletes tiszthelyettes –, legyen szíves megújítani a belépőjét, mert a jövő héten már nem lesz érvényes! – Fejbólintással nyugtázta a felszólítást és megnyugtatta a zászlóst, hogy még ma intézkedik az érvényesítésről. Időtlen idők óta ismerték egymást a nyugdíj felé közeledő tiszthelyetttel. Színtelen, nem túl férfias hangja mégsem árulkodott bajtársias melegségről, igaz távolságtartásról sem.

Ahogy az emeleten belépett a szobájába, máris megszólalt az egyik telefon, a házi központhoz csatlakozó készülék.

– Rékasy Ferenc. Szervusz Pista! Igen, ebben a pillanatban léptem be. – Hogyan? Máris felmehetek. – Az aktatáskát letette az íróasztal mellé, a kalapot és a felöltőt a szekrénybe, és kisietett a hosszú folyosóra. Jobbra-balra köszöngetett a szembe jövőknek és a folyosón beszélgetőknek. Régi bútordarabnak számított a házban, mindenki ismerte, ő is ismert mindenkit.

Kollégái körében, elismert szakmai erényeinek, szaktudásának, nem utolsó sorban persze sikereinek köszönhetően népszerűnek lehetett mondani, noha amúgy nagyon unalmas fráternek tartották. Talán azért, mert nem lehetett róla tudni semmi különöset. Nem mintha túlzottan zárkózott lett volna, vagy érzékelhetően titkolódzó. Nem, egyszerűen nem volt mit tudni róla. Semmit, ami megkülönböztette volna másoktól. Különösebb hobbyja nem volt, a kötelező tiszti testedzésen kívül nem sportolt, az ilyesmi nem vonzotta. A tisztiiskolára való jelentkezés után, először csapathoz kellett bevonulni. Újoncként az első reggel megvilágosodott előtte, hogy reggeli tornát, „taps a comb alatt, velem együtt rajta” mindig is utálni fogja! Azután a tisz-

tiiskolán a „tapsacombalatt” helyett jött az új, a tizenhat ütemű tornagyakorlat, kiötlőjét megérintette az aerobics. Ez sem volt számára vonzóbb, olyannyira, hogy amikor ehhez megfelelő ügyeletes tiszt ellenőrizte a csuklóztatást, levonuláskor engedélyt kért kilépni, vizelni. Inkább ott didergett meztelen felsőtesttel és lebugybas esetére nyitott sliccel a bokrok között a hideg téli hajnalban, de a „tizenhatüteműt” ellőgta, és ilyenkor büszke volt magára.

Nem gyűjtött bélyeget vagy teszem azt palackos borokat, esetleg ritka könyveket, netán első kiadásokat. Nem szaladgált nők után, nem ivott, bár nem volt deklarált antialkoholista, és nem dohányzott. Egyszer valaki, nem kevés malíciával, úgy jellemezte, hogy ez a drága Rékasy Feri olyan jól belesimul a társaságba, hogy előbb-utóbb minden jelenlővő elfeledkezik róla, hogy ott van még egyáltalán. Ha pedig nincs ott, akkor senkinek sem hiányzik.

Magánéletében sem fordultak elő különösebben látványos események. Fiatalon nősült, már több mint két évtizeddel ezelőtt, még az Akadémián, pontosabban a tisztiiskolát követő meghosszabbított tanulmányainak végeztével. Akkoriban még Akadémiának nevezték a Nemzetvédelmi Egyetemet. Felesége is főiskolás volt még, tanárképzőn, magyar-német szakos. Megjelenése nem volt különösebben szembetűnő. Nem volt kifejezetten modellalkat, de aki kicsit is jobban megnézte, észre kellett vennie, ha nem is címlapra termett szépség, azért nagyon is van benne valami, ami megragadja a férfiakat. Ezt a kissé rejtett szépségét, hibátlan alakját és valóban nagyon szép arcbőrét nem kezdte még ki az idő. Gyerekük nem volt. Nem mintha nem szerettek volna, de Magdus, így hívták az alezredes feleségét, nem esett teherbe. Erről valaha sokat töprengtek és még többet beszéltek róla. Nem értették mi az oka, hiszen a gondos és többször ismételt hosszadalmas orvosi vizsgálatok nem adtak rá magyarázatot. Most már, vagy tíz éve nem került szóba közöttük a téma.

Az asszony tanárnőként, felső tagozaton tanított németet és magyart, egy angyalföldi általános iskolában. Évek óta osztályfőnök is volt már, és mint sok pedagógus esetében, az iskola nagyon komoly helyet töltött be az életében. Immár a harmadik

korosztályt terelgette a középiskola felé, vagyis tavaly kezdődött el a harmadik négy éves periódus. Ilyentájt ezek a már hatodikos kamaszok, fiúk és lányok kivétel nélkül a szívéhez nőttek, akár az előző két osztályában.

– Most hányan is vannak, huszonnyolcan? – kérdezte néha Rékasy, hogy ilyenkor mindig elsüthesse humorosnak szánt megjegyzését: – Szerencse, hogy ilyen nagy szíved van, mind a huszonkilencen elférünk benne. Magdus valóban szerette a férjét, azzal együtt, hogy humorérzékét nem sokra tartotta. Mégsem tartotta unalmasnak ezt a nehezen megnyíló, melegszívű embert, aki mellesleg széleskörű és alapos műveltséggel rendelkezett.

Kapcsolatuk kezdete inkább volt szokványosnak, mint regényesnek mondható. A bölcsészek egyik táncos rendezvényén ismerték meg egymást, ahova Rékasyt egy bajtársa cipelte el. Találkozni kezdtek és hamarosan kiderült, hogy sok mindenben azonos az ízlésük és a felfogásuk. Így azután, észre se vették, pontosan mikor, szerelembe estek. Ettől kezdve nem nagyon jártak társaságba vagy szórakozó helyekre, a magányt keresték, ahol vadul csókolódzva, később, egymást egyre bátrabban simogatva keresték a közös megkönnyebbülést. Magdus a szüleinél lakott, Feri a nőtlen tisztai szálláson, így a beteljesülés egyelőre késett, de az már így is nyilvánvalóvá vált, hogy a lány életében is jelentős helyet tölt be a testiség.

Egyszer azután, egy kora nyári dunai kajakkiránduláson, Magdus körülnézett a fiú által gondosan megválasztott, bokrokkal övezett kis parti kikötőhelyen, szétterítette törölközőjét a Feri által elhelyezett pokrócon és merész elhatározással kibújt a fürdőruhából. Ferit a dolog váratlanul érte és annyira zavarba jött, hogy a lánynak kellett elkezdenie a katonai tornagatya lerángatását, amit végül azért maga tolt le, és attól kezdve a természet vette át az irányítást. A vízparti bokros egyébként azért is szerencsés helyválasztásnak bizonyult, mert Magdus vakmerő búcsúja a szüzességtől kisebb vérfürdővel ért fel.

A kezdeti szerelem máig élt közöttük. Nem azzal a regényes lobogással, amit az irodalom, vagy a filmek ábrázolnak, de kitar-

tóan és talán ideillő a kifejezés: megbízhatóan. Ez annyira áthattotta életüket, hogy már régóta ez sem volt köztük beszédtema.

A harmadik dolog, ami sohasem került szóba, az alezredes hivatása volt. Feri még rövid jegyességük idején elmagyarázta Magdusnak, hogy minden katonai beosztás bizalmas természetű, ő pedig valószínűleg valamiféle hivatalnoki munkakört fog betölteni, ami még unalmas is, erről tehát nincs mit beszélni. Ebben maradtak, és ehhez még akkor is tartották magukat, amikor az alezredes a terepen dolgozott, vagyis külföldre utazott, mind gyakrabban, rövidebb hosszabb időre. Hol szakmai továbbképzés, hol pedig nyelvtanulás céljából. Ez utóbbi legendára akkor volt szükség, amikor Rékasy két évet töltött Németországban – amint Magdusnak mondta – kölcsön adva egy magyar vállalat kirendeltségének, hogy ez alatt elsajátítsa a nyelvet. A 24 hónap alatt háromszor is hazajöhetett, egyébként sűrűn leveleztek, a kölni magyar kereskedelmi kirendeltségen keresztül. Beszámolt arról, hogy milyen jól halad. A napi munkája a cégnél, olyasféle irodai tevékenység, mint az otthoni, noha a témák természetesen eltérőek. A második évben már németül kezdtek levelezni, és Magdus nagyon büszke volt a férjére, amiért az olyan jól haladt a nyelvtanulásban. Annak elhallgatása, hogy Feri angolból és németből is kitüntetéssel tett felsőfokú nyelvvizsgát az Akadémián, a már tisztként végzett két éves szakmai kiképzés során, azon nem kevés hazugság egyike volt, amelyre hivatása következtében rákényszerült. A nyelvtanulás egyébként valóban könnyen ment, már a középiskolában és a tisztiiskolán is.

Férje szürke egyénisége volt-e az oka, vagy talán saját fantáziátlansága, Magdus minden esetre sohasem mutatott kételkedést, minden magyarázatot elfogadott, és esze ágába sem jutott újabb és újabb kérdéseket feltenni. Vagyis igazolni látszott azt a taktikát, amit egyébként a sereg pszichológusa ajánlott a házasságkötés előtt.

A jegyesség alatt ugyanis Magdus, tudtán kívül, átesett egy alapos vizsgálaton. A mindenre kiterjedő operatív ellenőrzés során, ami egész addigi életét feltérképezte, állásinterjúnak álcázva, pszichológiai tesztet is készítettek vele. Az eredmények

összegzése után javasolták az ifjú hírszerző- és egyben férjjelöltnek, hogy ne tárja fel a valóságot a felesége előtt. Igyekezzen inkább kerülni a kényes témákat, mint kibeszélni azokat. Így korlátozhatják a minimumra az ilyen körülmények között elkerülhetetlen hazugságok számát. A vizsgálatot végző lélek-búvár, akinek szava döntő abban a kérdésben, hogy mennyire lehet, vagy esetenként mennyire szükséges beavatni az érintett vagy kiszemelt házastársat, nyomatékosan kijelentette, hogy a mennyasszonyt sem most, sem később nem szükséges és nem is szabad teljes körűen informálni, és végtelenül leegyszerűsített alaplegenda alkalmazását javasolta.

– Ez a maga esetében nem olyan nehéz – tette hozzá, egy ásíást elnyomva. Mentségéül szolgáljon, abban a pillanatban vissza is szívta volna, ha teheti, mint – enyhén fogalmazva – nem valami udvarias és meglehetősen kétértelmű megjegyzést.

Ma már azonban Rékasy alezredes egyáltalán nem volt meggyőződve arról, hogy nem lett volna-e helyesebb Magdust beavatni másik életébe. Egyrészt azért, mert a sok éves együttélés alatt rájött, hogy ez nem jelentett volna nagyobb biztonsági kockázatot, mint a nem túl gyakori, de elengedhetetlen újabb legendák, vagyis hazugságok. Amelyek ráadásul egy esetleges lelepleződéskor, a dekonspiráción túl, adott esetben bizalmi válságot is okozhatnak a házaspár között. Ez utóbbitől viszont tartott. Másrészt nem tudott megszabadulni a kételytől, hogy egész ügyeskedése eredménytelen, és a felesége, a részletek ismerete nélkül ugyan, de már régen kitalált mindent, és minden újabb hazugság szavahihetőségének elsorvadásával fenyeget. Sokat töprengett ezen és egyáltalán nem volt nyugodt. Meg azután hiába becézte a szakmai zsargon legendának a munka során használatos kitalációkat, amelyekből nem egyszer egészen új embert lehetett összefércelni, személyi adatokkal, tulajdonságokkal, kitalált múlttal, jelennel és soha be nem köszöntő jövővel, a maga részéről általában idegenkedett a valótlan állításoktól és jól tudta, hogy Magdus ugyanígy van ezzel.

2

Pedig a terepen hamarosan meggyőződhetett róla, ha valamire nagyon is alkalmas, az éppen az álcázott hírszerző tevékenység. Úgy belesimult az operatív tervben leírt figurába, hogy a szerep szinte magába szippantotta és átítatta egész egyéniségét, kívül-belül. Az első rövidebb németországi kiküldetése során, az álcázásra használt, egyébként erre a célra alapított, konspiratív szocialista külkereskedelmi vállalat alkalmi tárgyaló delegációjával utazott, és nem volt túlságosan bonyolult feladata. Ki kellett írtnie néhány időszakosan működésbe vont postaládát. Ezek úgynevezett halott postaládák voltak, vagyis senkivel sem kellett kapcsolatba lépnie. Az anyag, amit így továbbítanak, nem élő közvetítő közreműködésével jut el a céljába. A meglehetősen gyakran alkalmazott módszer, ami mellékesen a hírszerzői munka legkényesebb fázisában, a megszerzett információ továbbításában jelentett egy fajta megoldást, azt célozta, hogy csökkentse a lebukás veszélyét, ami ebben a fázisban minden esetben nagyon is komolyan jelen van.

Tételezzük fel például azt a valaha nem ritka esetet, hogy az elhárításnak nyomban tudomására jut az ellenséges hírszerzés érdeklődése, vagy egyszerűbben, a megszerzendő információ közelében előforduló titoksértés, megszegett előírás, vagy valaminek a hiánya, eltűnése. Azonnal kutatni kezdenek. Történet-e illetéktelen behatolás? Komoly adatokat tartalmazó titkos anyag esetében ez hamar megállapítható, és a nem igazolható feltevés többnyire rövid úton kizárható. Ezzel egyidejűleg szemügyre ve-

szik az eset minden lehetséges szereplőjét, feltételezhető tettet, gyanúsíthatót, nyilvánvalóan ártatlannak tűnőt egyaránt. Ki tudott az információról, illetve annak tárgyáról? Ki ismerte a tartalmát? Kinek lehetett betekintése? Kinek volt hozzáférése? Kinek mióta és esetenként mennyi ideig? Így a kör órák alatt leszűkíthető, a lehetséges elkövetők listája máris rövidebb és konkrétabb.

Megindul a részletes vizsgálódás és egyesek elszámoltatása, az információt tartalmazó eszköz, vagy dokumentum eltűnésének, vagy az illetéktelen betekintés feltételezett időszakának minden másodpercéről. Előkerülnek a dokumentációból a feltételezhető elkövetők fájljai, ellenőrzik, van-e feltűnő változás, vagy bármi figyelemre méltó, legyen az akár csekély mértékű, az illetők körülményeiben, magánéletében, szolgálati viszonyaikban. Például akár óvatos változás a költekezési szokásokban. Vagy a családi viszonyokban, illetve a szexuális kapcsolatokban. Netán konfliktus a szolgálati helyen, teszem azt a közvetlen előljáró változásakor.

Ezt követően vizslatják végig alaposan a gyanúsíthatók teljes kapcsolatrendszerét. Akad-e új figura közöttük? Milyen periodicitással elevenednek meg a különböző természetű kapcsolatok, magyarul milyen gyakoriak a találkozások a szemügyre vett „titokgazda” és egyes ismerősei, vagy teszem azt a szeretője között? Akad-e a régebbi és különösen az újabb ismerősök között feltételezhető biztonsági kockázat, például külföldi?

Ez az a pont, amikor az elhárítás kevéske szerencsével teret nyerhet, ha ráakad a lehetségesnek tartott elkövetők, vagy közvetítők valamelyikére, vagy legalábbis gyanúba veheti azokat, akikről feltételezhető, hogy részük van az ügyben, netán a zsákmány továbbításában. Mégpedig minél többen vannak, annál nagyobb eséllyel. Ha azonban egy jól kiválasztott halott postaláda megszakítja a láncot, valószínűleg a hírszerzésnek van nyert ügye.

Természetesen nem csak a példának említett műveleteknél használják a postaládát, hanem számos egyéb esetben is. Ennek megfelelően vannak közöttük olyanok, amelyeket megfelelő időpontokban rendszeresen ürítenek, mert az ügynök előre megállá-

pított napokon elhelyezte benne az aktuális jelentést. Létesítenek tartalék postaládákat is, melyeket csak szükség esetén vesznek igénybe, vagy egyeseket kiiktatnak a forgalomból, mert a felhasználás gyakorisága mértani haladvány arányában növeli a lelepleződés veszélyét. A dolog persze nem mindig ilyen egyszerű. Meglepetések is előfordulhatnak, mint az az eset, amiről annakidején az oktatótiszt beszélt a kezdet kezdete előtt, még a kiképzés során.

– Egy jó helyen lévő, gusztusos faodúrról mesélik – kezdte az oktató –, hogy egyszer csak használni kezdte a – titkosszolgálat mellett – egy romantikus lelkületű szerelmespár is. Kelet-Európában történt, pontosabb helymeghatározás, az ország neve és az érintett nyugati szolgálat hovatartozása nem vált ismertessé. – A hallgatók egymásra néztek.

– Most ne kezdjenek el találgatni, bárhol, bárkivel megtörténhetett volna. Ezért érdemes beszélni róla. Tehát az a malőr fordult elő, hogy a kiürítéskor az informatornak szóló és a randevű időpontja után érdeklődő lovagnak írt cetlit az érintett urak összecserélték. Vagyis ki-ki a másikat halászta ki a rejtekhelyről. Eszük ágába sem juthatott, hogy ez esetben kettő volt a lyukban. – Itt már kuncogni kezdett az osztályterem.

– Várjanak még, meg fogják látni, hogy a csere következményei, mondhatni frenetikus hatást váltottak ki. – Majd így folytatta: – Képzeljék maguk elé a szokás szerint semmit sem sejtő, elképedt férj és a felajzott szerelmes hódító páros jelenetét a küszöbön. – Hangos röhögés a teremben, miközben az előadó egyre nagyobb beleéléssel folytatja.

– Az érkező kezében virág és pezsgősüveg, arcán a hódító mosoly vigyorgó grimasszá dermedt – meséli tovább történetét az oktató, aki mellesleg halálosan pontos, de nagyon unalmas előadói stílusáról volt híres. Most azonban, úgy látszik megtáltosodott a számára szokatlan sikertől.

– No kérem! A néma jelenet csendje egyszer csak elszállt. A férj akkor kezd üvölni, amikor meglátja a látogató hüvelykujjára húzva a meglepetésnek szánt gumigyűrűt, amit az Beate Uhse szaküzletéből importált ajándékként, és persze nem a hü-

velykjén kívánta viselni. – Amikor a mindent elsőprő röhögés elcsitult, az előadó, már sokkal rövidebbre fogva, elmondta a történet másik felét is.

– Gondolom megértik, hogy az ügynöknek is megnyúlt az arca, amikor a cetlin olvasott időpontban, karneváli forgatagban találta magát a szokott nyugodt találkozóhelyen, ahol máskor nappal kellett jelentkeznie. A népszerű külvárosi kertvendéglő ugyanis estére diszkóvá alakult. Nem tudta mire vélni a dolgot, és lázasan kutatni kezdett a tömegben kapcsolata után. Idegességében és hogy elkerülje a feltűnést, fogyasztani kezdett, s miután egyáltalán nem volt szokva az alkoholhoz, rövidesen annyira becsípett, hogy a sokaságban lökdösődve többször is vitába keveredett és az őrszobán kötött ki, ahol, ezt figyeljék meg, ijedtében kipakolt, hogy ő kicsoda-micsoda, miért van itt és kire vár, vagyis az álmélkodó mezei zsaruk előtt részletes, feltáró vallomást tett. Térjünk azonban vissza a témánkhoz, mert az órának még nincs vége – vetett véget a zsongásnak. – Figyelmet kérek!

A fiatal Rékasy hadnagynak tehát az volt az első megbízatása, hogy a delegáció kinn tartózkodásának hetében, megadott időpontokban keressen meg három postaládát és vegye magához tartalmukat. Nem valami izgalmas feladat, de külföldön dolgozó felderítő mindennapi munkája korántsem hasonlít James Bond kalandjaihoz. Csak akkor válik kalanddá, ha valami kizökkenti a hétköznapi rutinból és az azzal járó, néha unalmasnak tűnő pepecselésből, de akkor már nagyon nagy baj van.

Mielőtt érdemben hozzáfoghatott volna a végrehajtáshoz, a hadnagynak végig kellett mennie néhány elengedhetetlen előkészületi gondolatsoron. Mindenek előtt ellenőriznie kellett az álcázását, az odahaza kidolgozott legenda hitelességét és használhatóságát. Ez persze elsősorban szellemi munkafolyamat, és amennyiben időközben nem történt valami változás a körülményekben, többnyire nem követel konkrét lépéseket.

– Lássuk csak! – vágott bele a megérkezés napjának délutánján. – A vállalat adminisztratív munkakörben foglalkoztatott kezdő tisztviselőjeként, tulajdonképpen tanulmányútra hoztak magukkal. Nincs is különösebb feladatom, ráérek tekeregni és kíváncsiskodni. Először járok Nyugat-Európában és itt, Németországban. Ennek megfelelően, meglehetősen elveszetten és tervszerűtlenül bókászok. Bámészkodás és apróbb vásárlások. Ami nincs odahaza, például banán, amúgy is szeretem. Új nyakendő, ami holnaptól az egyetlen nem otthoni darabja lesz öltözékemnek. Most lássuk a térképet! – amivel az otthoni felkészülés alatt már alaposan meg kellett ismerkednie. Természetesen a turisták számára kiadott, de a lehető legrészletesebb várostérképről van szó, a felkeresendő helyek nincsenek feltüntetve rajta. Azok paramétereit a Központban ismerte meg, áttanulmányozta, majd megtanulta és a fejében hozta ki az országból. A térkép is ott maradt a Központban, itt újat kellett venni, a hotel előcsarnokában található újságosnál. Most újra kézbe kell venni, és ismét végig kell böngészni a helyszíneket és útvonalakat.

Postaláda fizikai értemben sok minden lehet. Például a már említett faodú erdőben vagy ligetben. Virágcsokor alatt egy sír- emlék kő-, vagy bronzvázájában. Kőfalban lévő, kiemelhető téglamögött, vagy bárhol, ahol jól, főleg feltűnés nélkül meg lehet közelíteni, és nem okoz nehézséget a kiürítése. Világos, hogy az ilyen helyek száma véges, és minden követelménynek megfelelő ritkán fordul elő. Ezen kívül az ilyen természetes rejtékhelyek használata, miután kétség kívül kézenfekvő és logikus ötlet, nem nyújt feltétlen biztonságot, és most nem is az említett történetre kell gondolnunk, hanem abból kell kiindulni, hogy ami a hírszerzés számára logikus, az elhárításnak is az. Az ellenfél sajnos nagyon ritkán, nagyon kivételes egyéni esetekben bizonyul butábbnak, erre tehát nem érdemes számítani. Inkább arra kell gondolni, hogy ma már minden valaha bevetett eszköz és módszer, ami ebben a játékban valaha is szerepet játszott, a szakma nemzetközi közkinccse. Csak egy lépéssel sikerülhet az ellenfél előtt járni, és azt sem sokáig. Ehhez azonban valami új ötletre van szükség. Így azután ma már gyakran preparált rejtékhelyeket

alkalmaznak postaládának. Itt pedig a lehetőségek száma már valóban a végtelenhez közelít.

Rékasyt a Központban alaposan felkészítették. Mindenek előtt megkapta a dokumentációtól a szóban forgó objektumok helyszíni vázlatát, írásban és rajzban. Az egyikhez fénykép is volt csatolva. Ezeknek a dokumentumoknak a tartalmát egyszerűen be kellett vágnia. Azután jött a helyszínnel való ismerkedés. Köln, mert ide készült, és a környék térképe. Településszerkezet, főútvonalak, közlekedési hálózat. A célpontok elhelyezkedése a térképen, megközelítési útvonalak, több is. Visszavonulási lehetőségek és menekülési terv, ha valami rosszul üt ki.

Mindez nélkülözhetetlen, ugyanakkor alkalmas arra, hogy már idehaza felnyomja a kezdő adrenalin szintjét. A tapasztalt előjárók figyelik az újoncot, de Rékasynál mindebből nem észleltek semmit.

– Nem sok fantáziája lehet – jelentette ki Rózsa ezredes ajkát biggyesztve, amikor munkatársai elmondták neki, hogy az ifjú hadnagy milyen fapofával készül élete első bevetésére.

– Talán inkább jók az idegei, és egyáltalán nem tűnik félősnek – vetette ellen Gervay őrnagy, ő volt az előkészületek és az egész akció irányítója.

– Ez is engem igazol – intette le az ezredes –, a kirívó bátorságot csak egy paraszthajszál választja el az ostobaságtól.

– Ó te haza bölcse! – füstölgött magában Gervay –, de ismerte főnökét, és nem szólt egy szót sem.

– Nem szeretem a fantáziaszegény tiszteket – lovagolta tovább a témát Rózsa. – Az ilyenek számára nem sok babér terem nálam.

Az érintett szerencséjére nem értesült róla, hogy ami a főnökséget illeti, nem valami ígéretesen indul a pályafutása. Másnap reggel a Malévval elrepült Kölnbe, és harmadnap délután már ott bókászott a Rajna bal partján, és bámulta a túlsparti Niehler Gürtelről a Mülheimer Brückére özönlő forgalmat. Nem sokkal később, otthagya a partot, a Rajnára merőleges Seidenstrasse nem túl fényes kirakatait nézegetve várta a csúcsforgalom csillapultát. Azután szemmel láthatóan tanácstalanul, befordult a

következő sarkon, a folyóval párhuzamosan futó Adamstrasse páros oldali járdájára.

– Helyben vagyunk, innen már látni lehet a célt – állapította meg Rékasy, és léptei tempóján cseppet sem változtatva, tovább sétált a 24-es számig, ahol az átjáróház innesső bejáratának boltozatos kapualjában nem kevesebb, mint három, különböző időkből származó rozsdamarta kapcsolószelekrény vasajtaja díszelgett az omladozó vakolatú falon. A háromból egy volt használatban, de az üreseknek is gondosan be volt zárva az ajtaja. Amikor a hadnagy óvatosan besétált a ház kapuján, váratlan akadályba ütközött. Egy fiatal pár támasztotta a falat, pontosan a számára egyedül érdekes rozsdás ajtajú, régi kapcsolószelekrény előtt. Úgy tűnt, ők is kívárhatták a forgalom csendesülését. Rékasy, aki egy pillantással felmérve a helyzetet, úgy fordult vissza az utcára, hogy észre se vették, nem nyugtalanzkodott különösebben, mert a látottak alapján arra következtetett, hogy nem lesz jelentős az idővesztés. A dolog már erősen a végkifejletnél tartott, nem csak a fiú volt tevékeny, de a lány jobb keze is eltűnt partnere sliccében. Megkerülte a háztömböt és körbesétált. Ez nagyjából 15-20 percig tartott, és máris látta az ifjúságot, amint éppen távoztak a házból. Innentől már ment minden, mint a karikacsapás. Meg sem várta, amíg a párocska befordul a Seidenstrasse kereszteződésében.

– Bármikor jöhet a következő együttes, ez éppen olyan hely – gondolta. Máris odalépett a kiszemelt szekrényhez, és bedugta a zárba a Központban kapott kulcsot. Várt néhány másodpercig, még egyszer körülnézett, majd kinyitotta a kis vasajtót. Baljával tétozás nélkül megragadta a kis lapos csomagot, és gyorsan visszazárta a rejtékhely fedelét.

Visszafelé a szállóába nagy kerülőt tett, többször átszállt és gondosan figyelte, hogy nem szerzett-e kiséretet, sikerült-e észrevétlenül végeznie a feladatát, de amint számított is rá, nem észlelt semmi nyugtalanítót

– Hát megvolt, megtörtént – ismételte magában ifjú hő-sünk a buszon, és kicsit elálmélkodott azon, hogy csak most, utólagos reakcióként érez némi felindulást, de azt is inkább a si-

kerélmény hatására. Arra gondolt, hogy az egész művelet során, egyedül a lány sliccbe dugott keze okozott neki némi izgalmat, amin el is csodálkozott kissé. Később éjszaka, álmában is ez tért vissza, nem az, amit véghez vitt, noha kétségkívül büszke volt rá.

A második ládát a folyó jobb parti oldalán elterülő városrészben, a Friedhof Melaten, tehát egy temető területén hozták létre. Nem valami romantikusnak tartott régi kriptában, hanem szinte mindenki orra előtt, a temető Woensam strasse-i bejáratától rögtön jobbra fordulva, a második pad ülőkéjét preparálták úgy, hogy kis méretű tárgy befogadására alkalmas nyílást vájtak a vastag deszka aljában, és az így keletkezett nyílásra eltolható fedelet szereltek, amit a padon ülő észrevétlenül kitapogathat. Mindezt persze nem a helyszínen végezték el annak idején a technikai szolgálat emberei, akik a preparál ülődeszka felszerelése után a régít elszállították. Idáig a dolog egyszerű és viszonylag kockázatmentesnek tűnik. A hadnagynak azonban a padon ülve rá kellett jönnie, hogy nem is olyan egyszerű az eljárás kivitelezése. Ül az ember a padon, a meglehetősen forgalmas temetői úton, és megkísérel észrevétlenül matatni maga alatt, a deszka alján.

– Aki ezt kitalálta, már régen ült utoljára padon. Megvan a fedél, hurrá! Eltolom és hopp, minden kipotyog! Nyugi, gondolkozzunk! – töpregett Rékasy, miközben egy pillanatra sem szűnt meg a környezetet fürkészni.

– Hüvelykujjal toljuk el a fedelet, de lassan. A többi négy új vízszintesen kinyújtva várja az árút. Így. Meg is van. Kapkodás nélkül elő a kézzel, csomagocska zsebbe, jobb kéz vissza a pad alá, fedél becsukva. Hát valahogy így, illetve pontosan így csináltam – számolt be róla később Budapesten.

– Arra nem gondoltál, hogy két kézzel hamarabb megy? – jegyezte meg Gervay.

– Dehogynem! Csak tartottam tőle, hogy az a görnyedt testtartás felhívja rám a figyelmet.

– Hm, eszes – könyvelte el magában az őrnagy, akinek koránál és ebből eredően beosztásánál fogva már kissé távolinak tűntek az ilyesféle „temetői” kalandok.

✱

Arról viszont nem esett szó, hogy a harmadik esetben milyen veszélyesnek tűnő helyzetbe került, erről az előjárók nem szerezhettek tudomást. Azt történt ugyanis, hogy a feladat utolsó állomását a belvárosi Lindenstrassén, a Dominikánus kolostor szomszédságában nemrégiben felfedezték, és szoros megfigyelés alá helyezték. Az ügynököt, aki a hadnagy megjelenésének napján, korán reggel feltöltötte a postaládát, leleplezték, követték, de nem vették őrizetbe, csak később, nehogy elriasszák a küldemény begyűjtőjét. Az elhárítók is tisztában voltak a hely technikai korlátaival. Azzal, hogy a fa körül látható, plakátokkal teleragasztott henger alakú bádoggal védőburkolat belső oldalának aljához mágnessel odafoogatott küldemény nem maradhat ott sokáig. Már azért sem, mert nem csak az időjárásnak van kitéve, hanem a mágneses rögzítés sem túl strapabíró. Csodálkoztak is az egyébként szellemesnek mondható ötlet primitív kivitelezésén.

Ilyen módon tehát a lindenstrassei konspiratív postaláda veszedelmes csapdává változott, amiről a célba vett áldozat nem szerezhette tudomást. Rékasy teljesen gyanútlanul közeledett a Lindenen a kolostor felé. Már amennyiben helyénvaló egy ilyen akció közben gyanútlanyságot emlegetni. Éberén figyelte a környezetet, miközben az jutott eszébe, ha itt is végzett, hazarepülhet, és a tegnapelőtti kapualjbeli életkép emlékének igyekezett tulajdonítani, hogy az otthonnal egészen színes képzetek asszociáltak az agyában. Mellesleg ezek a kifejezetten erotikus képzelgések egyáltalán nem voltak légből kapottak, mert az ifjú hadnagy és neje a házasságot meglehetősen fantáziadúsan töltötték meg tartalommal. Rékasy fegyelmezetten elhessegette ezeket a pillanathoz nem illeszthető gondolatokat, és miközben egyre közelebb ért a keresett fához, semmi sem kerülte el a figyelmét az

utcában. Így az a közmű akna fölé feszített sátor sem, ami az utca másik oldalán, pontosan az ő fájával szemben állt a járdán. Körülötte senki, akiről látszana, hogy a sátorhoz tartozik, szerszámok és valamiféle munkafolyamatban felhasználandó anyagok, tárgyak, de még egy szállítóeszköz, teherautó sem látszott a környéken.

Ez gondolkodóba ejtette a hadnagyot, mert szokatlannak számított. Amikor odaért a fasorban a céltárgy előtti harmadik fához, nem is ment tovább, hanem átment a másik oldalra. Arra számított, hogy netán hall valamit, amikor elsétál a sátor mellett. Mindeközben természetesen továbbra is egyszerű turistaként bárméskodott a klastrom irányába. A sátorból egy szusszanás sem hallatszott, nem csoda, üres volt. Amikor a szél fellebbentette a ház felőli oldalát, jól lehetett látni, hogy nincs benne senki, semmi, egy árva kalapács sem. Sajnos a megvilágítás olyan volt, hogy azt nem lehetett e töredék másodperc alatt teljes bizonyossággal megállapítani, hogy az aknafedél egyáltalán el lett-e mozdítva, ha egyáltalán van alatta.

– Talán csak felkészültek a holnapi munkára – találgatott a hadnagy, de ennek ellenére úgy döntött, hogy megszakítja az akciót, mert az üres sátrat, mint esetleges konspiratív figyelőhelyet, nem szabad figyelmen kívül hagyni. Tovább ment tehát a belváros központja felé, és beült egy kávézóba.

Ezalatt a Szövetségi Alkotmányvédő Hivatal kémelhárító központjában egymás után vetítették le a két különböző rejtekhelyről az utolsó órában készített felvételeket, ez így ment már óránként, hajnal óta. Mindenki megjelent a vásznon, aki ott járt a fa körül az elmúlt egy órában. Rékasy azonban, miután úgy tűnik, a legjobbkor ment át a másik oldalra, kimaradt az arcképcsarnokból.

– Na, most már jó helyeket találtatok – mondta az akció vezetője, majd mellékesen hozzáfűzte, hogy a feleslegessé vált sátrat rögvest tüntessék el a színhelyről.

A hadnagy a kávé után megevett két süteményt is, miközben átgondolta a helyzetet. A legnegatívabb feltételezésből indult ki. Gyanítható, hogy a sátrat azért helyezték el a járdán, mert kons-

piratív megfigyelő akciót, esetleg tettenérést terveznek. Üres volt, tehát az is elképzelhető, hogy az ellenakció megkezdése előtt van még valamennyi idő az operációra. Hogy mennyi és meddig, azt nem lehet tudni. Ebben az esetben azonban gyorsan kell cselekedni. Alkonyodik, romlik a látás. Ez mindkét félnek okoz némi nehézséget, de ezek nem lényegesek. Ami a figyelőket illeti, használni fogják a szükséges technikai eszközöket, és látnak, fotóznak, mint világos nappal. Rékasynak viszont azért nem okoz komolyabb gondot, mert pontosan tudja, hová kell nyúlnia, ahol könnyen megtalálja a csomagot. Elhatározta, hogy visszamegy, és a helyszínen dönti el, mi a teendő. Fizetett és kilépett a lassan homályba boruló utcára.

Az ellenkező irányból érkezett, mint az első alkalommal, és már messziről látta, hogy a sátor eltűnt. Ez sok mindent jelenthet, például azt is, hogy nincs és nem is volt vész, a munka már órákkal előbb elkészült, és a közmű emberei előbb a maradék anyagot és a szerszámokat vitték el, azután jöttek csak vissza a sátorért. Erre a változatra azonban nem lehet mérget venni. Ugyanakkor jelentheti azt is, hogy a veszélyhelyzet él, de a megfigyelés megszűnt? Vagy, ami talán elképzelhetőbb, szünetel? S végül fel kell tételezni, hogy a helyzet válságos. Az elhárítás felkészült a tettenérésre.

Töprengésre nem volt sok idő. El kellett döntenie, hogy támadás vagy visszavonulás. Átvillant az agyán, hogy vajon mit szólnának a főnökök ahhoz, ha kiderülne, hogy feleslegesen esett pánikba. Mellékesen a valódi vészhelyzet sem bizonyítható utólag. Rékasy meglehetősen gyors észjárású volt, és abban a pillanatban tudta, hogy a karrierjének mindenképpen befelelgett. Ha lebukik azért, ha rémeket lát, és nem teljesíti a küldetést, akkor szintén. Ezért az előre menekülést, a kockázatot választotta.

Már csak két fa választotta el a céltől. Emlékezetébe idézte még egyszer a küldemény elhelyezkedését a fémköpeny alján, majd szándékosan csoszogva, odaóvakodott a következő fához, és hozzátámasztva a vállát, matatni kezdett a cipőfűzőjével. Azután felegyenesedett és tovább indult. Félúton járt a fasorban egymás közelében álló két fa között, amikor megint megtorpant,

lenézett a cipőjére, megpróbálta fél lábon állva megigazgatni a fűzőt, s miután nem ment, megtántorodott és odacsoszogott a célponthoz. Lehajolt és egy gyors mozdulattal kikapta a mágneses kapszulát a rejtekhelyről. Nem nyúlt egyik zsebe felé sem, hanem azt a tenyerébe rejtve, háttal a fémköpenynek támaszkodva piszkálgatta a cipőzsinórt, majd felegyenesedett és lassan tovább ment. Semmi.

A szállodában végiggondolta a történeteket, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ártalmatlan variáció valósult meg, és helyesen spekulált, de eltúlozta a veszélyt. El is határozta nyomban, hogy a Központban nem beszél erről a dologról. Ezt amúgy jól tette, mert kissé nehéz megmagyarázni, ha valaki karrierféltésből választja a kockázatos megoldást. Bukás esetén, szinte bizonyos, nem egyedül maga lenne a kárvallott.

– Végül is, semmi sem történt, ami lezajlott, az a fejemben ment végbe, magánügy – zárta le ezzel a gyakran használatos, nem egyszer hamisan csengő formulával.

Természetesen Pulachban a róla készült képek is megjelentek a vetítővászonon, de az értékelők mindet félre dobták. Ha csak annyi fáradságot vesz valaki, hogy megkísérelje ezt a megjegyezhetetlen arcot – de miért pont ezt – megkerestetni a közel-múltban kiadott vízumok nyilvántartásában, sokatmondó eredménnyel szembesülhetett volna. Egy magyar külkereskedő, a megtalált konspiratív rejtekhely közelében! Ezzel már kezdetett volna valamit a BDN.

Mindez már nagyon régen történt. Ma már az alezredes nem így cselekedne. Mindenekelőtt megtekintené a sátor helyét, van-e aknafedél a megfelelő flaszterdarabon. Ha van, marad a kétesélyes játék, ha nincs, a veszély egyértelmű és bizonyítható, tehát a kockázatvállalás felesleges.

Egyébként a BDN két hét múlva csalódottan kiengedte a fogva tartott ügynököket, mert a bűnjel nyomtalanul eltűnt, nem lehetett bizonyítani bűnösségét.

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

Az Ad Librum kiadási programja gyors és egyszerű könyvkiadást biztosít piacképes kéziratok számára.

Ajánljuk:

- az elsőkönyvesnek, aki nem akar kiadóknál házalni
- az ismert írónak, aki tudja, hogy a könyve el fog fogyni, de nincs kedve egy bizonytalan NKA-pályázatra várni
- a kutatónak, aki másra szeretné az OTKA-támogatását használni
- az egyesületnek, amelynek nem akar az NKA-szerencsétől függeni
- a szerzőnek, akinek könyve meghatározott célközönségnek szól (szakkönyvek, tanácsadók)
- a türelmetleneknek
- azoknak, akik szeretnék lemérni, mennyit is érnek a könyvpiacra
- akik a szokásosnál magasabb (akár 40%-os) jogdíjat szeretnének

NE VÁRJON A PÁLYÁZATRA!

ADJA KI MOST!

A kiadási program a következőket foglalja magában:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelespéldányok kezelése, helyes címnegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központosítási, nyelvhelyességi, stílusi hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegtörés helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtiszta illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötéssel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letölthető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (a saját online könyvesboltunkban és könyvesboltláncokon (Líra, Libri, Alexandra, Bookline) keresztül).

További információ:

<http://adlibrum.hu/> vagy az Ad Librum Kft. irodája:

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mátyás tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu